

trhnouti z celé souvislosti článku, nýbrž že jeho význam a smysl lze správně posouditi jen v této spojitosti, jež poukazuje k tomu, že výtka soukromému obžalobci, že se neví, zda zastupuje zájmy dělníků či podnikatelů, jest úsudkem z předchozích návrhů. Byla-li však urážka vyslovena ve formě úsudku, lze dokazovati správnost nebo pravdivost úsudku důkazem pravdivosti návrhů, na jejichž základě byl úsudek učiněn. Pokud si soud tyto zásady neuvědomil a obžalovaného uznal vinným, že vyslovil úsudek soukromému obžalobci na cti ubližující, jest jeho výrok právně mylný a zmatečný, ano bylo povinností soudu uvažovati i o tom, z jakých návrhů byl úsudek vyvozován a zda tyto návrhy jsou správné a ospravedlňují výtku. Bylo proto zmateční stížnosti obžalovaného v celém rozsahu vyhověti a za předpokladů § 5 novely k trestnímu řádu uznati již v zasedání neveřejném, jak se stalo, aniž bylo třeba zabývat se ostatními námitkami zmateční stížnosti.

Z moci úřední připomíná se k těmto vývodům podle § 290 tr. ř. toto: Trestný čin byl spáchán asi dne 2. ledna 1929, jak lze předpokládati podle data periodického tiskopisu, ve spisech založeného. Promlčecí lhůta jest při přečinu proti bezpečnosti cti podle § 532 tr. zák. tři měsíce a jen za předpokladů § 11 tiskové novely s ohledem na § 40 tiskového zákona šest měsíců. První vyšetřovací úkon byl proti obžalovanému předsevzat dne 4. dubna 1929 vydáním obsílky k smírnému jednání; předchozí výzvě k pojmenování původce nelze přiznati povahu stihacího úkonu. S ohledem na tyto okolnosti bylo na soudu nalézacím, by bedlivě zkoumal a zjistil, zda v souzeném případě činí promlčecí lhůta šest měsíců, či tři měsíce; činí-li lhůta tři měsíce, by dále zjistil, zda tato doba uplynula do dne prvního stihacího úkonu, a zda jsou splněny i další podmínky § 531 a) — c) tr. zák. Pakli ano, byla by tu okolnost, pro kterou by čin přestal býti trestným.

Čís. 3890.

Všeobecné předpisy trestního zákona (§ 5) o spolupachatelství platí i pro zločin vraždy.

Předpis § 135 čís. 3 tr. zák. postihuje jen pachatele vraždy, nikoliv toho, kdo úmyslně vyvolav v pachateli zločinné rozhodnutí k zamýšlenému trestnému výsledku, jest podle § 5 tr. zák. jen intelektuálním původcem vraždy.

Pod pojem »vrah sám« (§ 136 tr. zák.) spadá každý pachatel i spolupachatel vraždy, n a p l ň u j e - l i jeho činnost skutkovou podstatu § 134 tr. zák.; trest smrti je tu stanoven i na spoluvinu, nabyla-li forem v zákoně přesně vymezených.

Zločinu zjednání k vraždě podle §§ 5, 134, 135 čís. 3 tr. zák. se dopouští i ten, kdo jest při vraždě provedené několika osobami zjednatelům třeba i jen jediného z několika spolupachatelů, jednajících ve vzájemném dorozumění.

Reálný souběh zločinu úkladné vraždy podle §§ 134, 135 čís. 1 tr. zák. se zločinem spoluviny na úkladné a zjednané vraždě podle §§ 5, 134, 135 čís. 1 a 3 tr. zák. jest možný.

Hlavní otázka (§ 318 tr. ř.) na zločin vraždy úkladné podle §§ 134, 135 čís. 1 tr. zák. a zároveň i na zločin spoluviny na úkladné a zjednané vraždě podle §§ 5, 134, 135 čís. 1 a 3 tr. zák.; hlavní otázka na zločin vzdálené spoluviny (§ 137 tr. zák.) na úkladné vraždě na příbuzném podle §§ 5, 134, 135 čís. 1 tr. zák.

§ 318 tr. ř. nepředpokládá nutně, by byla ohledně každého trestného skutku, z něhož jest pachatel obžalován, dána samostatná hlavní otázka.

Zákon nevyžaduje přeplňování hlavní otázky podrobnostmi činu; stačí, vykazuje-li otázka veškeré zákonné znaky trestného činu a je-li skutek zvláštními okolnostmi případu potud individualisován, by nemohl býti zaměněn za skutek jiný.

(Rozh. ze dne 5. června 1930, Zm II 83/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku porotního soudu v Uher-ském Hradišti ze dne 19. února 1930, pokud jím byly stěžovatelky uznány vinnými, Terezie G-ová zločinem vraždy úkladné podle §§ 134, 135 čís. 1 tr. zák. a spoluvinou na zločinu vraždy úkladné podle §§ 5, 134, 135 čís. 1 a 3 tr. zák., Vincencie K-ová vzdálenou spoluvinou na zločinu úkladné vraždy na příbuzném podle §§ 5, 134, 135 čís. 1 tr. zák.

D ů v o d y:

Porotní soud dal u obžalované Terezie G-ové hlavní otázku (III) tohoto doslovu: Jest obžalovaná Terezie G-ová vinna, že v noci z 29. na 30. září 1928 v Ž. ve společném dorozumění jako spolupachatelka proti Janu G-ovi v úmyslu, by ho usmrtila, takovým potměšilým způsobem jednala, že z toho smrt Jana G-a nastala, a že k zavraždění Jana G-a Aloisa V-a najala, nebo jiným způsobem pohnula? Porotci odpověděli na tuto otázku dvanácti hlasy ano. Otázka ta v první své části, až po slovo . . . »nastala«, zachovává přesně doslov obžaloby, v druhé části souhlasí s prohlášením veřejného obžalobce u porotního líčení, že rozšiřuje obžalobu proti této obžalované na to, že Aloisa V-a k této vraždě zjedнала nebo pohnula, proti čemuž nebylo se strany obhajoby námitek. Po výroku poroty vynesl porotní soud rozsudek, jímž byla obžalovaná Terezie G-ová uznána vinnou zločinem vraždy úkladné podle §§ 134, 135 čís. 1 tr. zák. a též podle §§ 5, 134, 135 čís. 1 a 3 tr. zák. a odsouzena podle § 136 tr. zák. k trestu smrti. Zmateční stížnost vytýká rozsudku vadnost podle § 344 čís. 6, 9 a 11 tr. ř., obsahem svého dolíčení i zmatek čís. 12 téhož §. Jest vybudována na výtce všem těmto domnělým zmatečnostem společné, že v doslov otázky nejsou pojaty všechny zákonné znaky oněch trestných skutků, že zákonné znaky, uvedené v otázce jen formou neurčitou, nejsou s dostatek konkretisovány

a že spojením různých skutkových podstat vzniká nejasnost otázky, v důsledku toho i nejasnost odpovědi porotců a vadnost rozsudkového výroku i co do viny, i co do trestu. Nelze jí však přisvědčiti. Podle své úpravy shrnuje otázka v sobě dva samostatné trestné činy: zločin úkladné vraždy podle §§ 134, 135 čís. 1 tr. zák., v druhé části pak zločin spoluviny na úkladné a zjednané vraždě, spáchané na Janu G-ovi Aloisem V-em. Proti reálnému souběhu těchto trestných činů není překážek. Není vyloučeno, by se osoba, která si zjedná jiného k provedení vraždy, sama účastnila při vraždě tím, že proti osobě, která má býti zavražděna, jedná společně s najatým vrahem, rovněž ve vražedném úmyslu, takovým způsobem, že její jednání jest v příčinné souvislosti s trestným výsledkem. Oba tyto trestné činy stihá zákon týmž trestem. I kdyby proto výtky s hlediska § 344 čís. 6 tr. ř. byly u jedné z obou částí hlavní otázky, pokud jde o jednu skutkovou podstatu, odůvodněny, čehož ovšem v souzeném případě není, nebylo by lze přes to vzhledem k ustanovení předposledního odstavce § 344 tr. ř. přiznati stížnosti úspěch. Nelze popříti, že k vůli přehlednosti a přesnému roztržidění bylo by bývalo vhodnější, nespojovati skutkové podstaty dvou různých trestných činů v jednu otázku, nýbrž pojatai každou do zvláštní otázky. Než postup porotního soudu neodporuje ustanovení § 318 tr. ř., jež nepředpisuje, by ohledně každého trestného činu, z něhož jest pachatel obžalován, byla dána porotcům samostatná hlavní otázka (srov. předpis § 323 odst. 2 tr. ř. a § 321 odst. 2 tr. ř.). Doslov otázky jest srozumitelný, vylučuje jakýkoliv omyl a porotci mohli, měli-li pochybnosti o některé části otázky, žádati podle § 327 odst. 2 a 4 tr. ř. o poučení neb o změnu otázek, nebo při odpovědi na celkovou otázku připojiti k svému hlasu vhodné omezení (§ 328 odst. 1 tr. ř. poslední věta). Prvá část otázky shoduje se zcela se zákonnou podstatou zločinu vraždy úkladné, z něhož byla stěžovatelka obžalována, a obsahuje veškeré zákonné znaky uvedené v §§ 134, 135 čís. 1 tr. zák. Tomu jest tak i po vypuštění slov »ve společném dorozumění co spolupachatelka«. Tato slova, která byla pojata (... co spolupachatel) rovněž do otázek I. a II., týkajících se obžalovaných Aloisa V-a a Františka K-a, jest považovati za vytčení zvláštní okolnosti činu (§ 318 tr. ř.), a prvé tři hlavní otázky stejně jako obžaloba naznačovaly jimi, že všichni první tři obžalovaní jednali ve vzájemném dorozumění a ve společném zločinném rozhodnutí. Vsunutím oněch slov nebyla však dotčena povaha vlastního trestného činu stěžovatelky, ani měrou omezující, ani měrou trestnosti jeho zvyšující; jsou proto námitky zmateční stížnosti, připojující se k slovům »ve společném dorozumění co spolupachatelka« a k pojmu spolupachatelství bez významu, ana byla stěžovatelka kladnou odpovědí na prvou část třetí hlavní otázky i bez oné vsuvky (nepřihlíží-li se vůbec k části druhé) uznána vinnou přímou pachatelkou úkladné vraždy (§§ 134, 135 čís. 1 tr. zák.). Domnívá-li se zmateční stížnost, že pojem »ve společném dorozumění co spolupachatelka« vyžadoval při své neurčitosti bližší označení, by bylo zřejmo, zda bylo otázkou tou míněno činné spolupůsobení při samém vykonání vraždy (§ 136 tr. zák.), či vzdálená

spoluvina (§ 137 tr. zák.), přehlíží jednak, že první část otázky zní na úkladnou vraždu Jana G-a, spáchanou přímo stěžovatelkou, kterýžto její skutek jest i základem obžaloby, nikoliv na pouhou spoluvinu na vraždě, ať již podle § 136 či § 137 tr. zák., jednak pouští se zřetele, že na vzdálenou spoluvinu dal porotní soud otázku samostatnou (první eventuální). Zmateční stížnost je na omylu, majíc za to, že pokud jde o zločin vraždy, je pojem spolupachatelství v § 136 tr. zák. zvláště vymezen znakem: »kdo při samém vykonávání vraždy...«. Neuvědomuje si, že všeobecné předpisy tr. zák. (§ 5 tr. zák.) o spolupachatelství jakožto o všeobecné formě trestní viny platí i pro zločin vraždy. Spolupachatelem je proto jeden z několika pachatelů, pachatelů přímých, t. j. v souzeném případě přímých vrahů, kdežto ostatní osoby uvedené v §§ 136 a 137 tr. zák. nejsou přímými pachateli (spolupachateli), nýbrž spoluvinníky a účastníky. Doslov III. hlavní otázky nedopouštěl pochybností o tom, že Terezie G-ová, byvši tam označena za spolupachatelku, byla označena za jednu z přímých pachatelů vraždy. Bylo ostatně právem obhajoby, jehož však nepoužila, žádati ve příčině domnělé nejasnosti zákonných znaků do otázky pojatých otázku kontrolní ve smyslu § 323 odst. 3 tr. ř. poslední věta; by však soud porotní sám o své újmě takovou otázku dal, k tomu nebyl podle zákona povinen. Tvrzení zmateční stížnosti, že podle obžaloby i podle výsledků průvodního řízení stěžovatelka svým jednáním nepřivodila smrt Jana G-a, že při vraždě vůbec ani nepřišla do fyzického styku se zavražděným a nepodnikla žádné smrtící jednání, jest odmítnouti jako nepřipustné brojení proti právu porotců, učiniti podle § 326 tr. ř. výrok o vině podle volného přesvědčení, získaného pečlivým zkoumáním průvodních prostředků.

Ani při druhé části otázky obsahující skutkovou podstatu trestného činu zjednaní vraha, není odůvodněna výtká zmateční stížnosti, že do otázky nebyly pojaty veškeré zákonné znaky tohoto trestného činu. Jest míti na mysli, že tato část otázky jest myšlenkově spojena s I. hlavní otázkou, vyřizující trestný čin zjednaného vraha Aloisa V-a, třebaže V. byl stíhán jen pro vraždu úkladnou, nikoliv i zjednanou. Skutková podstata zločinu vraždy stanovena jest v § 134 tr. zák., zjednané vraždy v § 135 čís. 3 tr. zák., kdežto předpis § 136 tr. zák. užívající slůvka »zjednak« na rozdíl od obratu »najat nebo jiným způsobem od třetí osoby pohnut« v § 135 čís. 3 tr. zák., obsahuje jen trestní sazbu. Je-li proto hlavní otázka, stěžovatelky se týkající, přizpůsobena doslovu zákona a individualisuje-li při tom trestný čin dostačující měrou, vyhovuje předpisu § 318 tr. ř. Zmateční stížnost jest na omylu, domnívajíc se, že kladná odpověď na třetí hlavní otázku jest »přisvědčením ke skutkové podstatě zločinu podle § 135 čís. 3 tr. zák., a, pozastavuje-li se nad tím, že rozsudek uznává obžalovanou vinnou podle §§ 5, 134, 135 čís. 1 a 3 tr. zák. a prý tak potvrzuje, že sám v jednání stěžovatelky neshledává náležitosti »zjednaní« podle § 136 tr. zák. Vždyť předpis § 135 čís. 3 tr. zák. postihuje jen pachatele vraždy, nikoliv toho, kdo úmyslně vyvolav v pachateli zločinné rozhodnutí k zamýšlenému trestnému vý-

sledku, jest podle § 5 tr. zák. jen intelektuálním původcem vraždy. Postrádá-li stížnost v I. hlavní otázce označení Aloisa V-a jako »vraha sama«, dovozujíc, že podle § 136 tr. zák. má býti potrestán smrtí pro každou dokonanou vraždu nejen vrah sám (unmittelbarer Mörder), nýbrž i ten, kdo vraha sama k vraždě zjednal, kdežto Alois V. jest v I. hlavní otázce označen jen za spolupachatele, jsou zřejmě mylné její představy o povaze těchto zákonných znaků. Pod pojem »vrah sám« (unmittelbarer Mörder) v § 136 tr. zák. spadá každý pachatel i spolupachatel vraždy, naplňuje-li jeho činnost skutkovou podstatu § 134 tr. zák.; zločinu zjednaní k vraždě podle §§ 5, 134, 135 čís. 3 tr. zák. dopouští se proto i ten, kdo jest při vraždě provedené několika osobami zjednatelům třeba i jen jediného z několika spolupachatelů, jednajících ve vzájemném dorozumění, a nezáleží na tom, jak již bylo podotčeno, zda se, zjednav jednoho z vrahů, sám pak při díle provedeném společně činně účastní a vyvine takovou činnost, že tato zakládá již o sobě skutkovou podstatu zločinu podle § 134 tr. zák., když se tudíž zjednatel vraha stává kromě osoby zjednané neb i dalších spolupachatelů vraždy též sám vrahem samotným.

Pokud zmateční stížnost namítá nedostatek náležité individualisace otázky proto, že prý neobsahuje konkrétně nic o tom, jakým způsobem byl vykonán vliv na Aloisa V-a, zda šlo o vliv jen poradný nebo pomocný, či o takový, který přímo působil na rozhodnutí pachatelovo, stačí upozorniti na to, že zákon nevyžaduje přeplňování otázky podrobnostmi činu. Jest vyhověno předpisu § 318 tr. ř., vykazuje-li otázka veškeré zákonné znaky trestného činu a je-li skutek zvláštními okolnostmi případu potud individualisován, by nemohl býti zaměněn za skutek jiný. V souzeném případě byly pojaty do otázky veškeré zákonné znaky určité, dostatečnou měrou konkretisované vraždy zjednané, ovšem znaky vzhledem k povaze činu stěžovatelky (spoluvina podle § 5, 134, 135 čís. 1 a 3 tr. zák.) převedené do rodu činného, a bylo i tu volno obhajobě žádati podle § 323 odst. 3 tr. ř. poslední věta, by zvláštní otázkou kontrolní byl ten který zákonný znak uvedený v hlavní otázce vyjádřen též skutkovými poměry jemu odpovídajícími. Vývody zmateční stížnosti o tom, zda popud k vraždě vyšel od stěžovatelky, či od V-a samotného, který prý i tak byl k vraždě rozhodnut a nad to svedl k ní ještě i jejího bratra, nejsou doličováním ani formálního ani hmotněprávního důvodu zmatečnosti; jest je prostě odmítnouti jako nepřípustné zasahování do věcného rozhodnutí porotců a brojení proti němu. Výtku zmatečnosti podle § 344 čís. 9 tr. ř., uplatňující nejasnost výroku porotců, jest vybudována jen na domnělé vadnosti otázek a je bezpředmětná odmítnutím tohoto předpokladu. Přisvědčeno-li k třetí hlavní otázce bez výhrady a omezení, postihuje to její celý obsah a jest proto bezdůvodná další námitka stížnosti, že odpověď porotců vede k nejistotě a k neurčitosti v tom směru, ke které části otázky vlastně porotci přisvědčili. Vylíčený takto rozbor neodůvodněnosti zmatku podle § 344 čís. 6 a 9 tr. ř. jest zároveň i odpovědí na výtku zmatečnosti podle § 344 čís. 11 a 12 tr. ř. I tu zmateční stížnost opírá své námitky o tvrzení, že odpověď

porotců neuznala stěžovatelku za »vražednici samu«, nýbrž jen za »spolupachatelku«, ale že v tom směru otázka ani rozsudek neobsahují skutkový znak »při samém vykonání vraždy«; s hlediska, že jest zjednatelkou, neobsahují prý další skutkový znak, že k vraždě zjednala vraha sama a že svým intelektuálním působením vyvolala ve vrahovi vražedné rozhodnutí. Zmateční stížnost vychází tu zřejmě z nepochopení jasného smyslu otázky i odpovědi na ni, že otázka obsahuje veškeré zákonné znaky zločinu vraždy úkladné a dále i zločinu přímého návodu k vraždě úkladné a zjednané, a že tudíž kladná odpověď porotců nepřipouštěla jiné pořadí skutku, než učinil porotní soud. Tvrdí-li stížnost, že rozsudek, pořadí trestný čin pod ustanovení §§ 5, 134, 135 čís. 1 a 3 tr. zák., měl ve směru tom použití jen ustanovení § 137 tr. zák., při čemž spoluvina podle § 5 tr. zák. byla by v tom případě trestná jen těžkým žalářem mezi deseti a dvaceti lety, zapomíná jednak, že trest smrti podle § 136 tr. zák. postihuje již vraha samotného, a za přímého pachatele vraždy označuje stěžovatelku prvá část otázky, odpověď na ni i rozsudek, jednak přehlíží, že předpis § 136 tr. zák. určuje trest smrti i na spoluvinu, nabyla-li tato forem v tomto zákoně přesně vymezených. Úpravou otázky, k níž bylo přisvědčeno, že stěžovatelka jednoho z pachatelů úkladné vraždy, Aloisa V-a, najala nebo jiným způsobem pohнула k zavraždění Jana G-a, byla označena za návodce vraždy spáchané jím na Janu G-ovi (otázka I) za jeho zjednatele, a tudíž i tato část výroku porotců a rozsudku již sama o sobě nepřipouštěla jinou trestní sazbu než § 136 tr. zák.

Zmateční stížnost obžalované Vincencie K-ové vytýká s hlediska zmatečnosti podle § 344 čís. 6 tr. ř. přílišnou povšechnost, nejasnost, neúplnost a neurčitost hlavní otázky, postrádá v ní uvedení zvláštních okolností skutku podle místa, času, předmětu, pokud prý jest toho zapotřebí k zřetelnému označení skutku. Leč při úpravě otázky: »Jest obžalovaná Vincencie K-ová vinna, že, aniž vztáhla při samotném vykonání vraždy ruku svou a činně spolupůsobila, před 29. září 1929 v Ž. k vykonání vraždy na Janu G-ovi tím přispěla, že poučením, pochvalou zlý skutek nastrojila, k němu úmyslně příčinu dala, k vykonání jeho nadržovala?« jest trestný čin stěžovatelky dostatečným způsobem individualisován. Předpis § 318 tr. ř. »pokud jest toho třeba k jasnému označení činu«, nevyžaduje zbytečné zatěžování jasnosti hlavní otázky vypočítáváním všech konkrétních skutečností, jež spadají pod určitý zákonný znak v otázku pojatý, zde pod zákonný znak spoluviny, vyjádřený doslovem otázky; stejně jako bylo podotknuto již při zmateční stížnosti své stěžovatelky, bylo i tu právem obhajoby, jehož však nebylo použito, domáhati se kontrolní otázkou zjištění, že porotci pochopili otázku správně. Jest pro přičítatelnost nerozhodné, zavdala-li stěžovatelka podnět k zločinu naváděním a poučováním jednoho z vrahů a kterého z nich, či všech; otázka mluví o »zlém skutku« a podle své úpravy míní tím jedině »vykonání vraždy na Janu G-ovi«. Obratem »jest obžalovaná vinna« vyjadřuje pak, že se přispění k vykonání vraždy na Janu G-ovi poučením, pochvalou, nastrojením zlého skutku, úmyslným

zavdáním příčiny k němu a nadržováním k jeho vykonání stalo ve zlém úmyslu, že jest tu i příčinná souvislost mezi tímto přispěním a trestným výsledkem a že tudíž jest obžalovaná trestně zodpovědná za toto své jednání. Rozebíratí jednotlivé průvody a podkládati jiný smysl případným výrokům stěžovatelky jest při provádění zmatku po zákonu nepřipustno, zmateční stížnost takovým způsobem prováděná brojí jen proti výroku porotců, učiněnému v mezích předpisu § 326 tr. ř. Bylo proto zavrhnouti obě zmateční stížnosti jako neodůvodněné.

Čís. 3891.

Formální předpisy §§ 140—142 tr. ř. nepřicházejí v úvahu, jde-li o domovní prohlídku zřizenci úřadu bezpečnosti podle druhého odst. § 141 tr. ř.

(Rozh. ze dne 6. června 1930, Zm I 366/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 11. února 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů :

Zmateční stížnosti obžalovaného, dovolávající se číselně důvodů zmatečnosti čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř. nelze přiznati úspěch. Zmatečnost podle čís. 5 § 281 tr. ř. spatřuje stížnost v tom, že rozsudek neuvažoval o tom, zda bylo při domovní prohlídce postupováno podle § 140—142 tr. ř., t. j. zda byl proveden předchozí výslech obžalovaného, zda byli účastníci prohlídky opatřeni písemným zmocněním a zda je obžalovanému ukázali, zda byl přibrán zapisovatel a dva svědci. O všem tom by musel soud uvažovati, kdyby šlo o domovní prohlídku, vykonanou soudem podle § 140 tr. ř., po případě i úředníkem soudu neb úředníkem úřadu bezpečnosti podle § 141 odst. 1 tr. ř. Jelikož tu šlo o domovní prohlídku zřizenci úřadu bezpečnosti podle odstavce 2 § 141 tr. ř., nemohou formalisty stížností zdůrazněné přijíti v úvahu a nelze vytknouti rozsudku neúplnost, podmiňující jeho zmatečnost, když neuvažoval o skutečnostech pro posouzení případů nerozhodných.

Čís. 3892.

Podle § 335 tr. zák. má řidič automobilu věnovati stejnou pozornost jízdě dráze vůbec, tedy cestě před sebou a oběma stranám, a podle toho zaříditi rychlost auta vzhledem k základnímu předpisu § 45 nař. čís. 81/1910.

(Rozh. ze dne 7. června 1930, Zm II 41/30.)